

У разі якщо довідка про освіту необхідна лише для підтвердження факту навчання з метою зарахування періоду навчання до загального стажу роботи, в ній слід зазначити лише дані диплома [2].

Отже, обов'язковими реквізитами для довідок та архівних довідок є: фірмовий бланк навчального закладу; вихідний номер; дата видачі; назва документу; посада та ПІБ особи, яка підписала документ; підпис ректора (директора) або проректора; гербова печатка навчального закладу.

Слід зауважити, що архівна довідка є важливим документом для підтвердження навчання та факту видачі диплома, і має бути виготовлена згідно існуючих стандартів.

Список використаних інформаційних джерел

1. Про запобігання корупції [Електронний ресурс] : Закон України № 1700-VII. Редакція від 04.03.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text> (дата звернення: 15.03.2021).
2. Про затвердження Інструкції про порядок витребування документів соціально-правового характеру для громадян України, іноземців та осіб без громадянства [Електронний ресурс] : Наказ Міністерства юстиції України, Міністерства закордонних справ України 21.09.2015 № 1786/5/272. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1117-15#n124> (дата звернення: 10.03.2021).
3. Про затвердження Порядку проведення спеціальної перевірки стосовно осіб, які претендують на зайняття посад, які передбачають зайняття відповідального або особливо відповідального становища, та посад з підвищеним корупційним ризиком, і внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України від 25.03.2015 року № 171. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/171-2015-%D0%BF#Text> (дата звернення: 10.03.2021).

ПРОБЛЕМИ ЦИФРОВІЗАЦІ АРХІВНОЇ СПРАВИ В УКРАЇНІ

Д. В. Поливода, студентка спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа», група ДІД 6-31

Т. В. Оніпко, науковий керівник, д. і. н., професор, професор кафедри менеджменту

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Розвиток людства під впливом дедалі активного впровадження новітніх інформаційно-комунікаційних технологій від-

бувається у напрямку побудови інформаційного суспільства, переходу до цифрової епохи. Багатомірні реалії інформаційного суспільства, динаміка процесів інформатизації й цифровізації та посилення їх ролі в життєдіяльності соціуму докорінно змінюють розвиток архівної справи України, актуалізують нагальну потребу в забезпеченні її інноваційного розвитку, підвищенні якості наукових досліджень, ефективності впровадження їх результатів в архівну справу.

Адекватне реагування на «виклики часу» спонукає до подальшого оновлення українського архівознавства та використання кращого світового і європейського досвіду в архівній сфері. Серед напрямів архівознавчих досліджень до пріоритетних доцільно віднести й такі як інформатизація та цифровізація архівної справи та розроблення стандартів і форматів роботи з цифровими та оцифрованими архівними документами [1].

В інформаційному суспільстві, де найвпливовішими чинниками є інформація, комунікація, інновації, актуальності набуває стратегія переходу від пасивного нагромадження архівних інформаційних ресурсів до перетворення їх у цілісну і доступну для користування ефективну «систему знань» із застосуванням найперспективніших трендів інформаційно-комунікаційних технологій. Утім, існує низка проблем на шляху цифровізації архівної справи в Україні.

По-перше, неузгодженість законодавства України у сфері інтелектуальної власності з архівним законодавством суттєво обмежує діяльність архівних установ щодо оцифрування і створення інтегрованих цифрових ресурсів архівної спадщини, її представлення у світових інформаційних мережах, упровадження сучасних сервісів онлайн доступу до цифрового контенту [2].

По-друге, іноді оцифрування архівних документів здійснюється хаотично, без врахування попиту громадян та фізичного стану документів. На нашу думку, потрібно дотримуватися плану пріоритетів, який передбачає оцифрування документів найбільш використовуваних фондів, на котрі існує найбільший попит користувачів (наприклад, метричних книг), та документів, яким найближчим часом загрожує фізичне зникнення (серед них документи на плівкових носіях). На плівкових носіях у більшості випадків зафіксовані важливі законодавчі та нормативні документи кінця XIX – початку XX ст.

По-третє, недостатнє державне фінансування гальмує справу цифровізації архівної справи в Україні. Варто зазначити, що перші самостійні кроки в оцифруванні вітчизняні архівісти робили за допомогою звичайного фотоапарату. Оскільки фінансування на придбання спеціалізованих сканерів не вистачало, архівісти пішли шляхом використання малих сканерів CZUR ET16. Донині більшість архівів України не має сучасних апаратури для проведення оперативного та високоякісного оцифрування документів.

По-четверте, не всі архіви України мають окремі структурні підрозділи, функція яких полягає в оцифруванні документів. Лише останнім часом за рахунок оптимізації власної структури та у межах доведеної штатної чисельності українські архіви почали створювати сектори інформаційних технологій у складі 2–5 працівників, заробітна плата яким сплачується зі спецрахунку від надання архівом платних послуг фізичним і юридичним особам. Обмаль спеціалістів негативно позначається на темпах та якості процесу оцифрування архівних фондів.

По-п'яте, залишається невирішеним питання щодо створення Єдиної архівної інформаційної системи кожної області та включення її в загальноукраїнський і світовий інформаційний простір. Існує проблема представлення інформаційному просторі сегменту архівної інформації про певний регіон і забезпечення надання безперешкодного доступу до нього громадянам як України, так і зарубіжжя [3]. Віддалений доступ до архіву потрібно розглядати як можливість отримання читачами архівної інформації через науково-довідковий апарат, розміщений на веб-сайті архівної установи. Тобто користувачі архівної інформації у будь-який зручний зможуть приходити до архіву, вже знаючи які справи їм потрібно замовляти, не витрачаючи час на опрацювання описів у читальній залі. Лише на початковому етапі перебуває практика видання вітчизняними архівами оцифрованих документів електронною поштою.

Список використаних інформаційних джерел

1. Центральний державний електронний архів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://tsdea.archives.gov.ua/ua/>
<https://tsdea.archives.gov.ua/ua/>

2. У Державній архівній службі створено управління цифрової трансформації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.istpravda.com.ua/short/2020/05/12/157493/>
3. Європейський та український досвід використання цифрових технологій у сфері культури [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.civic-synergy.org.ua/wp-content/uploads/2020/04/YEvropejskyj-ta-ukrayinskyj-dosvid-vykorystannya-tyyfrovyyh-tehnologij-u-sferi-kultury.pdf>.

ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТ В ОРГАНАХ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Ю. О. Поротикова, студентка спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа», група ДІД б інт-21

Л. М. Колєчкіна, науковий керівник, д. ф.-м. н., професор, професор кафедри менеджменту

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Швидкий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій зумовлений багатьма факторами, але два з них мають найбільше значення. Це, звичайно, технічний прогрес, а також його рушійна сила – потреби бізнесу та держави. Саме бізнес і держава вкладають кошти і максимально використовують досягнення науково-технічного прогресу. Західна система державного управління вже досить давно використовує бізнес-технології у своїй сфері, а наразі взагалі держава розглядається як специфічний різновид бізнесу. Сама суть електронного урядування змінювалася відповідно до цих поглядів. Спочатку під даним терміном малось на увазі лише впровадження інформаційних технологій у державний сектор, а зараз – оптимізація функцій державних органів (бізнес-процесів) [3].

Україна лише починає робити кроки на шляху до дієвого електронного урядування, починає майже з нуля, тоді як інші країни вже досягли суттєвих результатів і використовують такі системи повноцінно. Але позитивні приклади запровадження та функціонування електронних урядів в інших країнах, стають в нагоді і допомагають підкреслити реальні переваги цих систем та всебічно реалізувати електронне урядування в Україні [3].

Глобальне застосування технології електронного безпаперового документообігу, яке об'єднує в єдиній мережі органи